

Il·lustració Catalana

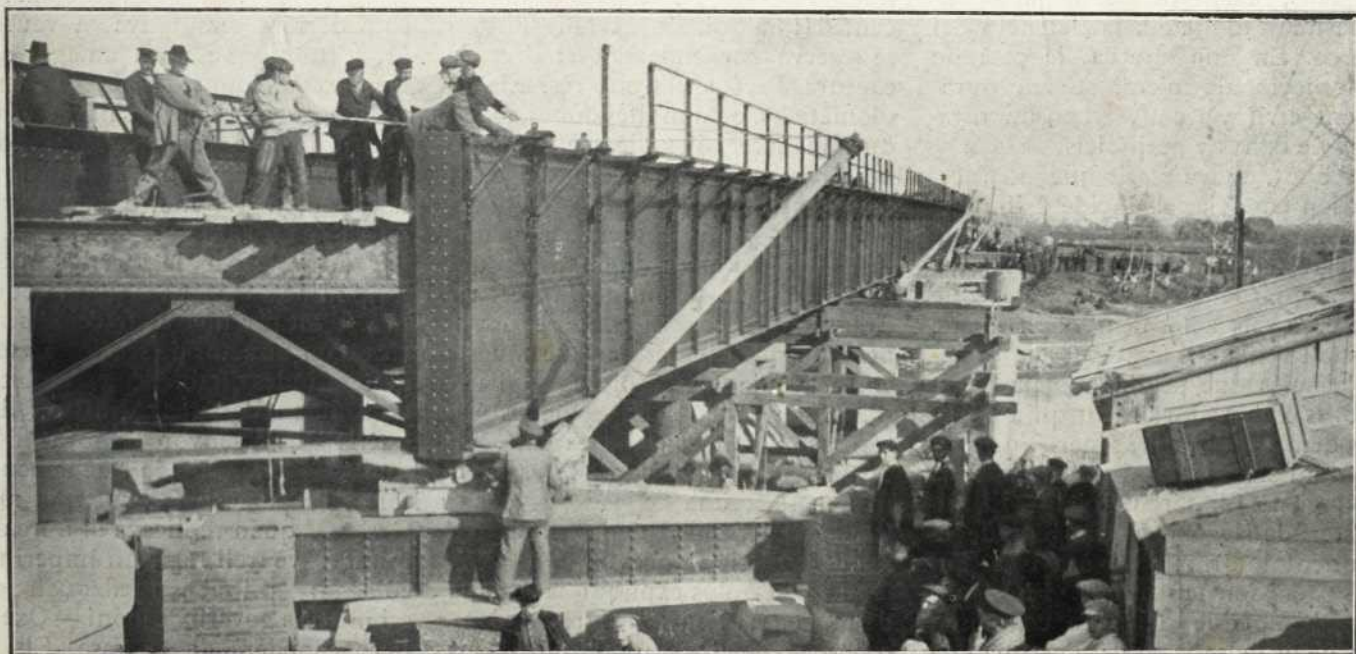
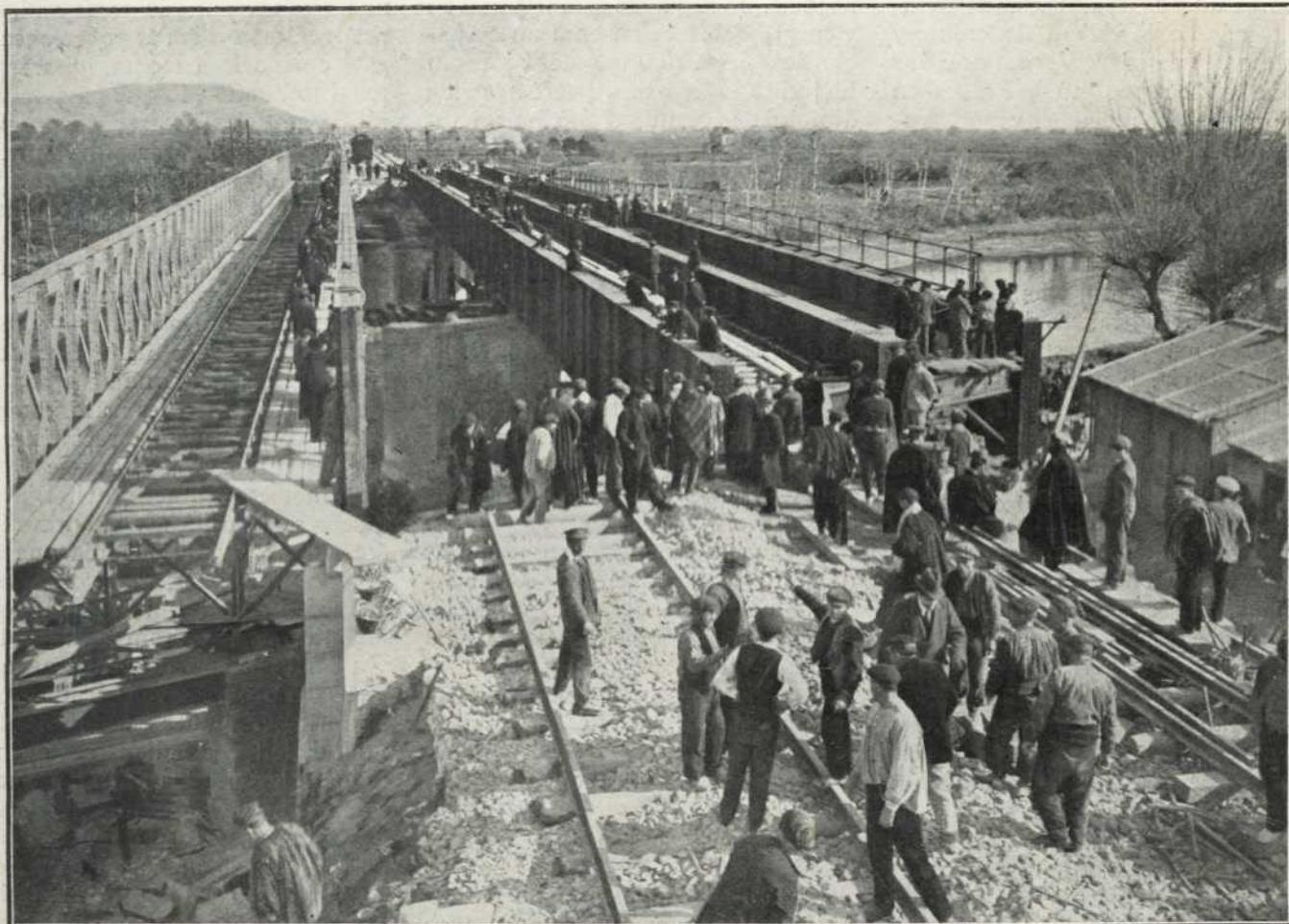

REVISTA SETMANAL IL·LUSTRADA

ANY X

BARCELONA 4 FEBRER 1912

N.º 452

OPERACIÓ NOTABLE. — COLOCACIÓ D'UN PONT DE FERRO SOBRE'L LLOBREGAT EN LA VÍA DEL FERROCARRIL, MONTAT PER LA MAQUINISTA TERRESTRE Y MARÍTIMA AL COSTAT DEL PONT VELL. LA SUSTITUCIÓ'S FEU EL DILLUNS PASSAT, FENT CÓRRER TOT EL PONT D'UN PLEGAT PER MEDI DE PODEROSOS GRILLS, Y DURÀ ESCASSAMENT TRES HORES. — (Balléll f.)

AQUESTA enutjosa guerra italo-turca que s'allarga més qu'una novela de Ponson du Terrail, ha costat ja alguns sustos a l'opinió europea. No'ns referim, com es natural, al curs mateix de les hostilitats. Italia, ab anys y tropes, acabarà per vèncer la resistència d'àrabs y turchs a Trípoli. Es sols qüestió de paciencia. En cambi, les complicacions diplomàtiques ab els neutres, de qu'es pròdiga tota campanya, han sovintejat més de lo qu'era de creure y sobretot de desitjar. Veritat que fins aquí tot queda reduhit a Fransa en quant a importància. El vapor *Bregenz*, del Lloyd austriach, fou apresat derrerament, y ningú digué rès a Viena. A última hora un vapor alemany ha desembarcat al Bibani un carregament, y els italians no li han dit rès. Per l'una part, han callat els agredits; per l'altra, no han agredit els agressors, y el resultat ha sigut igual. Austria, li peguen y no bada boca. Alemanya no té qui li pegui. Per aquesta banda, donchs, hi hà fets del mateix ordre, però no hi hà qüestió. No'n parlèm més.

Altra cosa ha succehit ab lo referent a Fransa. Tothom recorda l'incident del *Carthago*, detingut pels italians, que seqüestraren un aeroplà que duya a bordo y que's suposava contrabando de guerra. Quan se sabé la notícia, esclatà una gran indignació a Fransa que, naturalment, volia descarregar sobre algú el mal humor que li quedava del derrer incident ab Alemanya. Tal fou sa actitud, que els italians s'aculliren a la primera fórmula d'arreglo que trobaren y que, per lo demés, era ben senzilla. Com la Conferencia de La Haya no declarà contrabando de guerra'ls aeroplans, se dongué per ilegal el seqüestre y lo mateix la detenció del barco. En una paraula: la cosa, de internacional qu'era, se feu purament civil y's convertí en un regateig de danys y perjudicis.

Ab tot, estava escrit que no s'acabaríen tan aviat els incidents franco-italians. Els braus marins que bloquejaven Trípoli tardaren poch a ferne una de les seves. Veritat que no eren sols a fer l'embolich y que aquest venia preparat per tantes negligencies que semblen mala intenció. L'embaxador de Turquia a París demanà lliure pàs per Tunis de una missió de la Mitja Lluna Roja — per no dir Creu Roja! — El Ministeri de Negocis Extrangers, degudament informat, donà avís a Tunis y a Constantinopla. Fins aquí rès de notable, però ara comensen els jòchs dels disbarats. Per una doble negligencia — que no es la primera, ni si Deu vol serà la darrera — al famós Ministeri del Quai d'Orsay

no's cuydaren de saber ni en quin barco sortiria la missió, ni menys de avisar l'embaxada francesa a Roma.

Però ¡pau als que van errats! y tornèm a la qüestió. El vapor *Manouba*, a bordo del que anava tan tranquila la missió turca, fou apresat en regla, sens que hi valguessin protestes. A Roma's reclamà desseguida a l'Embaxada francesa y el pobre M. Legrand, encarregat de negocis, no sabia de què li parlaven y encara debía callar com un culpable. Axò passa en un saynet y tothom ho judica inverossímil, però a la vida diplomàtica resulta d'allò més natural. En fi, qu'entretant s'envenenà l'incident. M. Tittoni, seguint ignoscentment el *quid pro quo*, se presentava a M. Poincaré, el flamant president del Consell, per exposarli que un vapor francès, sortit de Marsella, duya a Tunis vintinou oficials turchs. La notícia era per fer saltar del silló al Ministre acadèmich. De fet se contingué y feu de resposta, com bon governant desprevint — situació molt freqüent a lo que's veu — que no admeteria que'ls oficials turchs passessin per Tunis. M. Poincaré no peca, segurament, de maliciós, y un Ministre de menys talla qu'ell, un Talleyrand per exemple, hauria respost que no donava crèdit al fet de tan groxut. Hi hà coses, en efecte, que de tan grosses no passen y de tan complicades resulten clares com la llum.

La conversa, qu'un día passarà a l'història, degué esser de tons molt vius. M. Poincaré no's separà, en efecte, de M. Tittoni sens donarli paraula que reconexeria als passatgers sospitosos y que si resultaven militars els privaria'l pàs a la Tripolitania. No's pot esser més complacent. Hi hà qui diu que M. Tittoni se reservà per endevant el dret de captura. Però ¿quí'n sab rès? Els diplomàtics, com moltes dònes, tenen dues maneres d'explicarse: callar o no dir la veritat. Sia com vulga, si la proposició de M. Poincaré era acceptada — y sinó equivalia a la ruptura — no hi havia lloch a captura de cap mena. ¿Còm podia efectuar Fransa un reconexement de presoners tancats a Italia? Per que aquests entretant ja feyen nit a Cagliari. ¿Còm havia sigut? Rès. Que les Autoritats marítimes italianes tampoch estaven al corrent de lo que passava, n'havien fet una de les seves incautantes de persones que ja pertanyien a la jurisdicció francesa.

«¿Voleu qu'us expliqui la batalla de Magenta?» deya'l Mariscal Canrobert. «Donchs, varem caure sens adonàrnosen sobre la esquena dels austriachs qu'estaven distrets.» L'incident franco-italià es una sèrie d'e-

quivocacions y confusions que farien honor a M.M. Delacour, Valabrigue y altres reys del *vaudeville*. Lo cert es que'ls italians havien exigit el desembarch dels turchs y que Monsieur Poincaré ho havia prohibit al cònsul francès. Però ¡lo que son les coses! El telegrama xifrat de Monsieur Poincaré arribà indesxifrabable, just com una fórmula del seu il·lustre germà'l matemàtic. Y mentres comensava'l treball de traducció, que prengué tot un día al pobre encarregat de negocis a Roma, ignorant — ¡com tothom! — lo que passava y no rebent notícies del seu govern, donava contraordre a la ordre inintelligible de M. Poincaré y autorisava'l desembarch dels presoners turchs en territori italià.

Entretant M. Barrère, embaxador francès a Roma, arribava al seu lloch — ¡en mala hora se'n anà! — y reclamava del Govern italià que dexés anar els presoners que no li pertanyien. D'altra part, les Autoritats italianes comensaven a reconèixer els oficials turchs y a adonarse de que eren metges y practicants. D'abds costats se feya llum y s'ovirava'l ridícol. Però ¡ay del poderós que s'equivoca que, per punt, voldrà tenir cent cops més rahó! Resultat: que, malgrat estar tothom animat d'un viu desitx de concordia, les negociacions no progressaven. L'amor propi, ferit per abdues bandes, ho feya molt difícil. Els italians se feyen irreductibles sobre la forma, ja que nó sobre'l fons de la qüestió. M. Barrère feya més visites qu'un pretendent, però la solució no venia y M. Poincaré comensava a perdre la paciencia. Al fi, abans de reunir-se'l Consell de Ministres a París y quan tot se creya perdut, el President marxà, com darrera temptativa, a veure a M. Tittoni que vivia amagat a la Embaxada, com si l'esperés la darrera hora. Però abans ja s'havia aclarit l'horitzó. Una resposta satisfactoria havia vingut de Roma. Italia y Fransa s'avenien. L'honor quedava a salvo a l'una y l'altra vessant dels Alps. Per un voler de Deu la guerra de Trípoli no's tornava la guerra europea. Y tot per una distracció homèrica d'un director de secció, un telegrama indesxifrabable, uns embaxadors ausents y uns Ministres d'aquells que'l senyor Cánovas deya que *no se enteran!* ¡de què depen la sort dels pobles! Y com tenia rahó Carles V quan replicava al frare admirat de veureli regir un imperi tan colossal: — ¡Si sabessiu ab quan poca sabiduria's governa'l món! — Oxens-tièr s'apoderà de la frase. Els senyors Poincaré, Tittoni y confreres podrien ferla seva sens cap inconvenient. — W. COROLEU.

L'ALTAR BARROCH DE L'IGLESIA PARROQUIAL DE TARRASSA
OBJECTE DE VIVES DISCUSSIONS EN AQUELLA CIUTAT

D. JACINTO BALADA, DISTINGIT DEXEBLE DEL MESTRE GRANADOS, QU'HA DONAT UN CONCERT AL CENTRE DE DEPENDENTS DEL COMERS Y DE L'INDUSTRIA. — (Audouard, f.)

DEL MEU CARNET

Encara que sembli mentida, en les grans ciutats hi hà l'home que s'aburreix, que's dedica a aburrir-se, que no té més determinant en la seva vida que l'aburriment... Y aquest home es sempre jove, per que'l vell s'entreté ja ab ses manies y està enfeynat ab reparar les ruïnes que'ls anys van fent en la seva naturalesa. Ha tingut l'immensa desgracia de nèixer rich, de tenir una salut inalterable y, lo qu'es pitjor encara, de ser absolutament lliure... Y es clar! l'home s'aburreix! Què'n treurà de llevar-se dematí si no té rès que fer? Y què farà al llit si a forsa de dormir ja no té sòn? Y per axò, quan prop de mitxdia'l crial li obre'ls finestrans, l'ofenen extraordinariament els raigs del sol, ò l'entristeix sobremanera la foscòr de la nuvolada, y en tots dos casos un humor negre s'exten per tot son organisme y comensa a aburrir-se mortalment. Llegirà'ls diaris?... pera què? L'importa alguna cosa que maní en Maura ò en Canalejas? La política internacional, les qüestions socials, les crítiques d'art, els problemes agrícoles, la secció d'espectacles, els anuncis, les xarades ò'ls trenca-caps, li diuen alguna cosa, per ventura? A què llegir les mentides dels periòdichs? Oh! Es que té heredada una biblioteca esplèndida hont la Filosofia y les Ciències, y sobre tot la Literatura y la Poesia, hi estan magníficament representades!... Be, y què? Les discussions dels filosofhs —verdaderes gimnasies intelctuals, xorques, més que ximpls — el fadigaríen inútilment: les ciències exactes no s'han fet pera ell; les mentides dels novelistes may han merescut sa atenció; la Poesia, què es més qu'un romanso ò un aplech de redolins sense solta? Si s'ocupava de ses finques rústiques, què farien sos arrendataris y parcers? Y si's portava l'administració de la casa y l'ordre del arxiu, com guanyarien el sou son administrador general y son arxiver? La política es una mentida y no li ha de donar rès; la beneficència, una hipocresia; els sports, una brutalitat; les arts, un ofici indigne de qui no les necessita pera menjar; l'amor, un romanticisme estúpit; la família, una esclavitut; la religió, una farsa. . y'l nostre home s'aburreix! Escala son clag-car, empunya les riendes y la tralla y, sens saber hont anar, dirigeix son cob magnífich Passeig de Gracia amunt. No té amichs, però té moltes relacions; may s'ha tret el barret per ningú, però pera cumplir sense cansarse, axeca les celles en arch y fa una ganyota de salutació. Y quan a la ùna's recorda qu'ha d'esmorsar, passa revista mentalment als Restaurants de primera y se'n va al que fa més temps se va aburrir. A la tarda, s'aburreix una estona al Círcol y un'altra a casa la amiga, y, després de sopar, recorre dos ò tres teatres tot aburrintse fins que li entra la sòn, única consoladora de sa pena. Algun cop, el seu secretari no pot prescindir de presentarli a la firma un parell de cartes y consultarli sobre algun extrem de l'administració de son patrimoni, y allavors l'home que s'aburreix s'exaspera de que no'l dixin en pau ni a l'hora de menjar. — CARLES DE FORTUNY.

LA PRESIDENCIA DE LA SESSIÓ NECROLÒGICA CELEBRADA A SABADELL EN HONOR DEL EMINENT ECONOMISTA DON JOAN SALLARÈS Y PLÀ, EN EL CENTRE DE DEPENDENTS DEL COMERS Y DE LA INDUSTRIA D'AQUELLA CIUTAT (Obradors f.)

COLOCACIÓ DE LA PRIMERA PEDRA D'UNA CASA DE CARITAT A LA GARRIGA — (Ballell f.)

AVUY FA UN ANY

Encara'm dura'l dolor,
que va ser greu la ferida,
y resplandeix en mon cor
ab neguitosa sentida:
sols la calma un punt el plor,
mes revé tot desseguida.

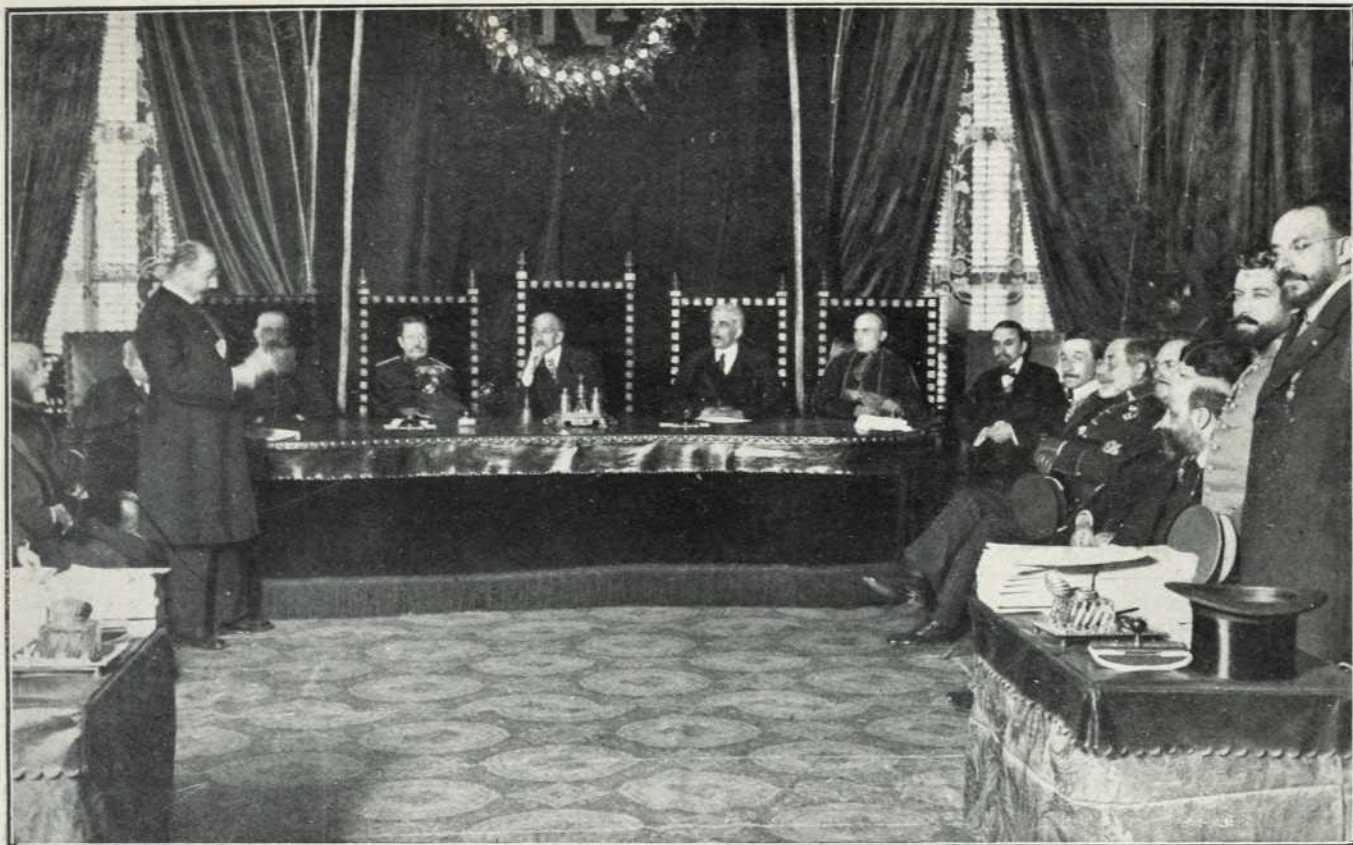
D'aquí un'hora farà un any
que per sempre te'n anares,
y es avuy tan viu mon plany
com el dia en que'm dexares,
tot sentint un goig estrany
al pensar que'ls dols finares.

Se t'emportà la Tardor
y ara de nou es vinguda,
que la veig passar per l'hort
entre la fulla cayguda

a la darrera claror
que tot en negró'ho trasmuda.

Hont t'ha dut? Quí t'ha hostatjat,
Cel, Infern ò Purgatori?
Potser may te'n has anat
y'm murmures que no't plori,
que t'estàs al meu costat
per seguirme quan me mori...

Aviat marxarà d'aquí

L'ASSAMBLEA DEL INSTITUT DE PREVISIÓ, TINGUDA'L DIUMENGE PASSAT A LA SALA DE SANT JORDI DEL PALAU DE LA DIPUTACIÓ. LA TAULA PRESIDENCIAL AB EL SENYOR DATO; A LA SEVA DRETA, 'L GENERAL WEYLER Y'L SENYOR CERECEDA PEL PRESIDENT DE L'AUDIENCIA; A LA ESQUERRA, 'L GOVERNADOR SENYOR PORTELA Y'L SENYOR BISBE DOCTOR LAGUARDA. DON LLUIS FERRER Y VIDAL LLEGINT EL SEU DISCURS. — (Ballell, f.)

GERONA — LO DINAR EN OBSEQUI A EN FRANCESC CAMBÓ DESPRÉS DE SA NOTABLE CONFERENCIA. AL FONS, EL SENYOR CAMBÓ, QUE TÉ A LA SEVA DRETA 'L MARQUÈS DE CAMPS Y A LA ESQUERRA 'L PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ. — (Ballell, f.)

la Tardor altra vegada,
que treu per tu del jardí
una rosa mustigada:
l'última que't vaig culli'
y avuy m'ha prè la ventada!...

El sol hivernal més tart
vindrà a ta casa deserta,
mostrantli ta buyda llar
la finestra mitx oberta...
La lluna veurà al fossar

ta llosa de neu coberta...

Properes nits del Hivern
de pluja y de melangia,
be'm trobarèu sol y vern
al escó de la masia,
com la barca sens govern
que no sab cap hont fer via!

Mes gosarà l'esperit
pensant si en l'ombra que'm volta

el teu de dia y de nit
me veu, y'm parla, y m'escolta,
y si als plans del Infinit
ens trobarèm altra volta,

sens fer càs del «Axò ray»
ni del «Dexa ta quimera»...
¡Còm per tu hi pot haver may
el No rès que'm desespera
si'l teu Reyalme es l'Espay,
hont l'Amor etern impera!

F. BARTRINA.

REVISTES

En Jaume Martí

Ha mort en Jaume Martí, un dels actors del nostre teatre, que havia treballat durant molts anys en el Romea, després d'haverho fet en l'Odeon en companyia dels artistes que varen representar les primeres obres catalanes.

En Martí era popular en tot Catalunya per haver actuat en la major part dels seus teatres. En els papers de «segon» qu'eren els que's confiaven al finat, hi posava tota la seva bona voluntat. Y en alguns d'aquests personatges, en Martí hi havia obtingut veritables èxits.

La seva il·lustració y'l seu caràcter afable li havien conquistat generals simpaties y'ls seus companys l'havien distingit diferents vegades ab distincions y càrrecs. Actualment era president de la «Societat de artistes».

D. E. P.

Marthe Regnier a Novetats

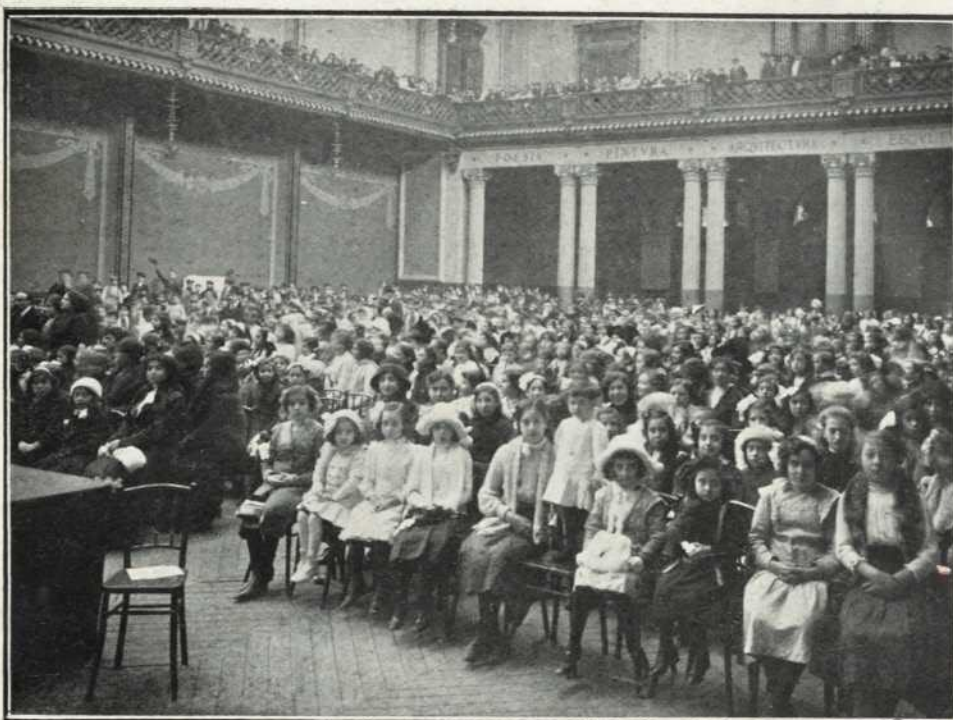
La visita de la Marthe Regnier, de qui tan bon recort guardarem, ens ha vingut a desensonyar una mica. En realitat, cap hivern, de molts a n'aquesta banda, havia ofert tan poch interès com el qu'estem passant.

Les companyies fixes poca cosa ens han donat de nou; y encara aquesta poca cosa no ha pas estat generalment gayre notable. Ha calgut, donchs, que una companyia de pas encaminés a la nostra vida teatral una ratxada d'interès.

Aquestes parades que fan a Barcelona algunes eminències del art escènic estranger son ben agradoses sempre. Sobretot quan se tracta de personalitats com la Regnier. Perque alguna vegada — y cabalment tractant-se de comedians francesos — ha succehit que la realitat no ha correspost a la fama de que venien precedits. Y en més d'una ocasió ha ocorregut

que'ls disposats a alabar tot lo de fòra casa — sobre tot si es francès — han hagut de

Aquesta obra, que'ls grans artistes porten de repertori pera fer gala de llurs facultats,

CONCURS ESCOLAR DE HIGIENE DENTAL. ASPECTE DE LA SALA DE BELLES ARTS DURANT EL CONCURS

EL JURAT EXAMINANT LA BOCA ALS CONCURSANTS - (Ballell f.)

forsar l'admiració «perque no fos dit.»

Vèusaquí una cosa que no passa ab la Regnier. En les tres funcions que'ns va donar temps enrera, va captivarnos desde'l primer instant, fins al punt de que, a la tercera, ja sentíem una fonda recansa de que no allargués el seu sojorn. Y vèusaquí perque, així que va ser fòra, va corpendre el desitx de tornarla a veure. Tal y tan intensa era la simpatia que'ns va saber inspirar. No es extrany, donchs, que les representacions d'aquesta vegada hagin estat

concorregudes, no sols per la colonia francesa que fa honor a la nostra ciutat, sinó per lo més escullit de la nostra aristocràcia.

En quant al treball de la excelent actriu no cal alabarlo. La Marthe Regnier, tot sent una *eminent ingènua*, té una mena de coqueteria alegroya que posa sal y pebre en la seva ingenuïtat, sense que may l'espectador — ni la espectadora — se'n senti ofès. Malgrat el caràcter refinat de les comedies que constitueixen el seu repertori, l'alegria de la Marthe Regnier es una alegria sana, qu'esclata ab sonoritats de font cristallina.

Y una de les coses que trobem en ella més dignes de ser alabades, es el fet de que, sent en sí prou notable pera despertar l'interès, s'acompanyi d'elements valiosos com per exemple'ls senyors Roussell, Leubàs y Rouvière, y les senyores Pierry, Sylvés y Alcime-Leblanc.

De manera que, a més d'un exquisit treball personal, ens ha ofert la visita de la Regnier la fruïció que dona sempre un excelent conjunt.

“El pà d'altri” de Tourgueneff.

L'Empresa del Principal ha posat en escena “El pà d'altri”.

DOLOR DE CAXALS

tumors y corchs dentaris, evítals sempre'l
LICOR DEL POLO
 Unich dentrífic higiénich veritat

ha sigut trasplantada al nostre teatre per l'eminent literat don Narcís Oller ab aquella cura y bon gust que posa en totes les tasques que s'empren.

No es extrany, donchs, que'l treball realisat pel gran novel·lista català resulti perfecte y esquisit y que l'estrena de la producció russa vagi esser rebuda ab forsa aplauso pel públich selecte que la va presenciar. A pesar de la pobresa ab que va esser presentada, cosa doblement censurable si's té en compte qu'en els magatzems del vell teatre no hi falten existencies pera fer el montatge que's mereix una obra d'aquesta categoria.

Per lo que toca als artistes, merexen alabanses, car a pesar d'aquell «ambient» varen treballar ab una bona voluntat ben remarcable. Y en Giménez y la Xirgu encarnaren perfectament els protagonistes de l'obra. També varen estar ensopegats en Vil·lalonga y en Viñas.

"TITAYNA". — (LLIBRE DE GUIMERÀ — MÚSICA DE MORERA). OPERA ESTRENADA AB ÈXIT AL GRAN TEATRE DEL LICEU. QUADRO DE LA ESCENA FINAL — (Ballell f.)

EN JAUME MARTÍ, NOTABLE ACTOR CATALÀ
† a Barcelona el 23 del passat Janer — (Cassagnol f.)

Publicacions rebudes

L'ANEL·L DEL NIBELUNG DE WAGNER Y LES CONDICIONS DE L'HUMANITAT IDEAL, per David Irvine. Traduhit del anglès per Manuel de Montoliu. Associació Wagneriana. L'arcelona, 1911.

La llarga llista d'obres interessantíssimes que porta ja publicades l'Associació Wagneriana, ha vingut a nutrirse ab la qu'es obecte d'aquestes ratlles, que forma part de la col·lecció que constituexen les dels comentadors wagnerians, entre les que hi fa, la que acabem de rebre, un paper importantíssim.

En ella s'hi estudia el problema, els caràcters, la biografia, el drama y la música de l'obra wagneriana obecte d'ella, que ha traduhit tant curiosament el nostre compatrici En Manuel de Montoliu.

Forma un volum de 200 y pico de planes del mateix tamany dels anteriors de la col·lecció, y's ven a tres pessetes.

HISTORIA DE UN ENJAMBRE, per Joseph Vercaoni. G. Gili, editor. Barcelona.

L'assunto del llibre que'ns ocupa, curiós en extrem, el posa en molt bon lloch entre les millors obres que pera instruhir y distreure a la vegada s'han escrit entre nosaltres.

Es la veritable historia d'un exà'm y's llegeix ab l'interès y la satisfacció d'una novela; es un treball d'apicultor experimentat y posa de relleu els últims

progressos d'aquesta industria tan descuydada a Catalunya.

RECETARIO DOMÉSTICO, per I. Gheri y A. Castoldi, traducció de Francisco Novelles. Gustau Gili, editor. Barcelona.

Aquest llibre constituheix una enciclopedia pera les families del camp y de la ciutat, puix lo formen una col·lecció de més de cinch mil receptes pera totes les necessitats de la vida.

Va ilustrada ab vuytanta y pico de gravats y forma un volum de prop de mil planes.

Es un llibre utilíssim per tots conceptes y's pot recomanar francament a tothom.

Preu: 12 pessetes.

Perfumeria y obgetes de tocador de totes marques y de tots preus.

LA JOTICA DE LA MAÑA, per Antoni de Cidon. Valencia, 1911.

Aquest diàlech baturro en vers festiu fou premiat en el Certamen poètic de la Festa de les Flors en 1909, y estrenat en la vetllada inaugural del curs de 1912 en el Círcol de Belles Arts de Valencia, per la senyoreta Amparo Saturnini y don Vicens Hernández Camps.

Es un quadret molt cuydat de costums aragoneses que demostra l'estudi que d'aquella comarca té fet l'autor y que posa de relleu les seves condicions de poeta.

UNA GRAN BRUTICIA

una gran dexadesa, indiquen les dents negres y brutes per no usar raspall y'l **LICOR DEL POLO** a diari.

MOSAICS • E • F • ESCOFET & C

Marbres • Pedras • Fustas • Ronda Sant Pere 8 • Construcció • Decoració

Emplastos Allcock

Marca Aguila
(Fundada en 1847).
El Medicament Més
Maravellós Del Món
Pera Us Extern.

Tos, Refredats, Pulmons flachs.
Los Emplastos Allcock servexen de pre-
ventiu axí com de curatiu. Eviten que
durin els costipats.

Reumatisme a les espatlles.
S'alivia ab els Emplastos Allcock. Los
usen els atletes pera'l cansament ó
dolor de's mnsclcs.

El Emplasto Allcock es el primitiu y lligitim. Aquest em-
plast es el remey universal y se ven a totes les farmacies del
món civilisat. Apliqueu-lo ahont sia que se senti dolor.

Quan necessiteu una píldora

Purament vegetal

PRENEU UNA **Píldora Brandreth** Fund. en 1752.

Pera Estre yement, Bilis, Mal de Cap, Desvanexements, Indigestions, etc.

DE VENDA A LES FARMACIES DE TOT LO MON

Agents a Espanya—J. URIACH & CA., Barcelona.

Fosfo.Glicocola
DOMENECH
LECCITINAD
FERRUGINOS
MOSTRAS DE FRANCH
PODEROS TONIC
RECONSTITUYENT
B. DOMENECH Ronda S. Pau, 71.
BARCELONA

**ENQUADERNA-
CIONS.** — Llestes
les tapes correspo-
nents al any **1911**
de la **Il·lustració Ca-
talana**, ens encar-
reguem de la en-
quadrernació del
últim volum.

Pelleteria La Siberia

Preu fixo — On parle français
English Spoken
RAMBLA DE CATALUNYA, 15

IMMENS ASSORTIT de tota
classe de confeccions y echarpes
de pell. **Martes. - Renards. -
Chinchilles. - Nutries. - Ar-
minis. - Skungs, etc., etc.**
Corts Catalanes, 624

IMPOTENCIA

DE ABDOS SEXES
Radicalment curada a tota edat per les
PILDORAS OURANIA
Nou descobriment. - Immens èxit
Tractament energich y sens perill.
Curació garantida ab un sol frasc.
Envio discret. Preu del frasc 10 franchs.
Frasc ab instruccions per correu, ptes. 12
En Barcelona: **VIUDA de SALVADOR
ALSINA, - 4, Passatge del Crèdit.**
LABORATOIRE NÖRDERN
— 31, passage du Havre, 31. PARIS. —

HOMES

atacats d'enfermetats y debilitat nerviosa,
deuen llegir sens falta el llibre premiat del
Doctor metge **Rumler**, tractant de la «**Debi-
litat nerviosa dels homes**», segons els punts
de vista més moderns, ab numerosos gravats y constant de 320 planes. Es
un conseller verdaderament práctic y útil y la millor guia pera arribar a
la curació de la extenuació cervell-espinal, dels desordres nerviosos, de les
consequències de passions perjudicials pera'ls nervis y en tots els cassos de
enfermetats especificques. El llibre (en llengua castellana) se remet de franch
per la casa editorial, **doctor Rumler, Ginebra, 669 (Suïssa)**, a qui envii
per'etes 2, ab segells. Escrigui vostè avuy mateix en espanyol a dit senyor.

HORACIANES

POESIES DE
Miquel Costa y Llobera
3.ª edició
Dues pessetes

Chassaigne Frères

PIANOS AUTOPIANISTAS

PASSEIG DE GRACIA, 38. - Teléfono 2363

Construits per complert en sos tallers
Patent 50277 = 65 notes y Registre de melodia
Solits, artistichs y de facil maneig
Preu fixo: 2500 pessetes

Pera apreciar ses bones qualitats poden llogarse
durant tres mesos abans de comprarlos

Gran assortit de Rolls Aeolian C^o - F. I. R. S. T. - Imperial

IL·L·U·S·T·R·A·C·I·O CATALANA - FEMINAL - Mallorca, 287. Barcelona - Suscripció: Un any 30 pessetes - Extranjer: 35 franchs

Reservats tots los drets de propietat artistica y literaria

Paper de Fills d'A. Fàbregas

Establiment gràfic Thomas-Barcelon